

SOBORUL SFINȚILOR ROMÂNI

Duminica Sfinților Români constituie un memorial viu al prezenței și lucrării Duhului Sfânt pe pământ românesc, de la apariția creștinismului și, din mila Celui Preaînalt, până la sfârșitul veacului. Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că la sfârșitul veacurilor fiecare neam, fiecare popor își va aduce slava în fața tronului Preasfintei Treimi, în Împărăția Cerurilor (Apocalipsa 21). Sfinții unui neam reprezintă frumusețea cea veșnică a măreției lui în fața Unicului Izvor al Sfințeniei, din care oamenii se împărtășesc numai dacă îl caută pe Dumnezeu. Căutarea sfințeniei nu este caracteristica vreunei categorii sociale sau profesionale, nu este rezervată doar cinului monahal și nici unei persoane în chip individual. Chemarea la sfințenie nu se adresează doar unui singur popor. Indiferent de națiune, etnie, apartenență socio-profesională, situație economică sau culturală, sfințenia oferă sensul deplin al vieții omului pe pământ, reprezentând împlinirea umanului. În cei peste 2000 de credință necurmată și nealterată în spațiul carpato-danubiano-pontic, dintre atâtea sute generații, mulți oameni au plăcut lui Dumnezeu. Dar nu toți sfinții, „prieteni” ai lui Dumnezeu, cum îi numește dumnezeiescul Pavel, Apostolul, apar în sinaxare. Există nenumărați alții, necunoscuți, care au trăit o viață curată în credință și smerenie, în ascultare de Biserică și iubire față de semenii. Singur Dumnezeu îi știe pe toți, răsplătindu-le nevoința, jertfa și dragostea. Din vetrele monahale, din munții românești ce odinioară foșneau de mulțimea sihaștrilor, din miile de preoți ai satelor și orașelor, care au vegheat ca păstoriții lor să cunoască Adevărul și iubirea, din cătunele și cetățile românești pline de oameni evlavioși, cucernici, familiști convinși și împlinitori ai rânduielilor credinței noastre sfinte, cu

palmele bătașilor de muncă și frunțile arse de soare ori de viscole nemilostive, din rândul zecilor de mii de oșteni jertfii pentru libertatea și demnitatea neamului și a Bisericii străbune, din rândul miilor de întemnițați pentru idealurile și credința lor sfântă, dintre medicii și ostenitorii spitalelor, care au săvârșit „liturghia iubirii” îngrijind pe cei suferinzi, dintre dascălii națiunii noastre, cei care au slujit, la rândul lor, o altfel de liturghie, cea „a cuvântului rostit ori scris”, destelenind și luminând sufletele învățăcelilor lor, dintre toate aceste categorii, Domnul Și-a ales și răsplătit pe cei care, într-un fel sau altul, au împlinit chemarea, au

ascultat Cuvântul, au dăruit totul pentru a câștiga Împărăția Cerurilor. Prin sfinții români proslăviți în această zi binecuvântată, culegem roadele unei credințe milenare, al unui devotament cu totul special a unui popor răstignit de nenumărate ori în istoria sa, dar înviat datorită rugăciunilor sfinților, pentru că sfinții sunt rugători la Dumnezeu îndeosebi pentru cei din neamul lor. Astăzi pomenim comuniunea sfinților români cunoscuți și necunoscuți, pe cei rânduiți în calendar, canonizați, dar și pe cei încă necanonizați. Pe unii dintre ei doar Dumnezeu îi cunoaște și îi va arăta când și cum dorește El sau îi va arăta pe toți în ziua celei de-a doua veniri a lui Hristos. Atunci sfinții ca luminătorii vor străluci; sfințenia din sufletele lor se va arăta și prin trupurile lor înviate și preaslăvite. Pentru că nu a fost o încreștinare formală, la comandă, ci de la om la om, dezvoltată în același timp cu formarea poporului nostru din daco-geți și romani, creștinismul are rădăcini adânci în sufletul poporului român. Poporul român nu și-a pierdut credința în pofida numeroaselor încercări prin care a trecut, pentru că istoria ne arată că a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare, în timpul multor presiuni prozelitiste ulterioare a altor confesiuni creștine eterodoxe, dar a rezistat și presiunilor ideologice ateiste din timpul comunismului. Prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători pentru el în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să o transmită generațiilor tinere, să cultive sfințenia vieții și faptele iubirii milostive. Poporul nostru românesc a avut vocația sfințeniei. Mulțimea de sfinți odrășiți din sângele său demonstrează că și aici învățătura Domnului a rodit din plin în cele două milenii de creștinism de până acum, dar că și prezentul constituie dovada unei Bisericii vii și lucrătoare, în care jertfa Sfinților sporește credința și evlavia credincioșilor săi. De aceea, la o zi sfântă ca aceasta, când cinstim pe părinții și înaintașii noștri sfinți, să ne și împărtășim din exemplul lor! Să urmărim viața lor! Toți căutăm în viața modele și repere. Să le luăm pe ale lor! Sunt modele nemuritoare! Sunt modele veșnice, pe care Hristos Domnul le-a preamărit și le-a înveșnicit pentru jertfa și dragostea lor neșarmurită față de adevăr și credință. Să-i cinstim, participând cu credință la slujbele lor de prăznuire, căutând să le cunoaștem cât mai bine viața și petrecerea și, mai ales, luându-ni-i dreptare și călăuze în viață, și astfel vom petrece și noi viața sfântă. Sfinții români nu aduc alt cuvânt înaintea noastră decât acesta: că noi suntem ai lor și ei sunt ai noștri. Și această rugăciune o așteaptă de la noi: să-i urmărim și să nu ne rușinăm de ei. Dacă ne vom ruga lui Dumnezeu ca unui tată, dacă ne vom ruga Maicii lui Dumnezeu ca unei mame și dacă în rugăciunea noastră vom aduce pe aceste rudeni ale noastre, pe sfinții pe care astăzi îi pomenim, Dumnezeu nu va putea să-și întoarcă fața de la noi. Și dacă ne vom ruga așa, cu acest duh liniștit, și încrezător că nu suntem orfani, atunci viața veșnică o să înceapă aici și acum, cu Sfinții Români. Amin

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este postul?

Răspuns: Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de băuturi și de toate cele lumești și de toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. Încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu. Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință și un mijloc de mântuire. Dar este în același timp și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorâtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu. Postul este un mijloc de desăvârșire, de omorâre a voii trupului, un semn văzut al râvnei și sârguinței noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. „Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-l trebuie hrană. Este viață și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană. Este omorârea trupului, că acesta hrănindu-se, ne-a făcut morți; și izgonirea patimilor este postul, căci lăcomia întărește patimile trupului (Sfântul Simion al Tesalonicului).

Întrebare: Care e rostul și folosul postului?

Răspuns: Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curăță sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului: „Nu fi nesățios într-o toată desfătarea și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiul va veni până la îngreșare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața” (Isus Sirah 37, 32-34). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2; Luca 4, 2). El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Faptele Apostolilor 13, 2, 3; 2 Corinteni 6, 5). Ei au și rânduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți preamăresc și recomandă postul cu stăruință: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftele cele nesăturate, curăță și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Întrebare: Pentru ce s-a așezat postul Sfinților Apostoli?

Răspuns: Postul Sân-Petrului, adică al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, este așezat în cinstea acestor doi Sfinți Apostoli, a căror moarte mucenicească se serbează la 29 iunie și care s-au ostenit cel mai mult pentru vestirea Sfintei Evangheliei și pentru răspândirea credinței creștine. Totodată ne aduce aminte de postul cu care Sfântul Apostol Pavel, împreună cu Varnava, s-au pregătit înainte de trimiterea lor la propovăduire, din porunca Sfântului Duh (Fapte Apostolilor 13, 2-3). Acest post are o lungime schimbătoare, în funcție de data Paștelui. Începe luni, după Duminica Tuturor Sfinților și se postește până în ziua de 29 iunie, sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dacă această zi cade miercuri sau vineri nu se mănâncă de dulce. Este un post mai ușor: se dezleagă marți și joi la vin și untdelemn, sâmbăta și duminica la pește. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 13 iunie	18 ⁰⁰	Rugăciuni pentru ploaie Mănăstirea Popăuți
Vineri 15 iunie	14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Spovedanie Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 16 iunie	7 ⁰⁰ 14 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie Vecernie
Duminică 17 iunie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Comoara morții

Un pustnic a intrat într-o peșteră din cauza ploii și a găsit o comoară. A ieșit foarte speriat din peșteră strigând: „Am văzut moartea!”. Afară s-a ciocnit cu trei bandiți, care privind în jur l-au întrebat: „Moșule, unde este moartea?”. Pustnicul i-a dus în peșteră și le-a arătat tezaurul, descoperit din întâmplare. La vederea aurului, cei trei bandiți și-au simțit inima tresăltând de bucurie și vicleni i-au spus: „Ai dreptate, moșule, pleacă departe de aici”. După plecarea bătrânului, hoții au rămas lângă aur, care era foarte mult, întrebându-se, cum să-l care din vârful muntelui. Până la urmă au hotărât ca unul să meargă să aducă provizii și căruțe, iar ceilalți doi să rămână de pază. Cel care a coborât în târg, după provizii, se gândea: „În târg voi bea și voi mânca pe săturate, voi petrece...apoi voi cumpăra provizii, pe care le voi otrăvi și astfel voi rămâne singurul stăpân al comorii”. Cei doi tâlhari rămași de pază s-au sfătuit: „O jumătate din comoară este mai mare decât o treime. La întoarcere, îl vom ucide pe cel plecat în târg și vom împărți comoara în două”. Și așa au făcut. L-au omorât pe tovarășul venit din târg cu provizii și căruțe, au mâncat hrana otrăvită de el și astfel au murit cu toții.

Nedreptatea și lăcomiaucid!

Rugăciune și faptă

Într-o zi, s-au întâlnit într-o bibliotecă trei creștini. Pătrunși de frumusețea cărților pe care le citeau, nici nu au observat când s-a făcut seară. Când doar ei mai rămăseseră în bibliotecă, au început să discute aprins despre ceea ce citiseră peste zi. Deodată, lumina s-a stins și au rămas cufundați în întuneric. Unul dintre ei zise: „Hai să ne rugăm și poate Dumnezeu se va îndura de cel care se roagă mai frumos și lumina se va aprinde”. Ceilalți doi au fost imediat de acord. Primul a început să se roage. Ruga sa a fost atât de frumos spusă, dar camera a rămas în continuare în întuneric. Atunci, s-a rugat și al doilea. Rugăciunea lui nu putea să nu te impresioneze. Cuvintele veneau din suflet, spuse cu multă evlavie, dar lumina a rămas tot stinsă. În sfârșit, a început și cel de-al treilea să-și spună rugăciunea. Doar că, în timp ce rostea cuvintele cu smerenie, liniștit și cu grijă, s-a ridicat de la masa unde se aflau cu toții, a plecat încet, pe băjbăite spre intrare, a găsit tabloul electric, a schimbat siguranța și s-a întors. În timp ce el își încheia rugăciunea, spunând „Amin!”, întreaga încăpere a fost inundată de lumină. Apropiindu-se de prietenii săi, nedumeriți, le spuse, arătându-le Biblia de pe masă: „Mai devreme, citeam din Sfânta Scriptură. Când s-a stins lumina, eram tocmai la versetul care spune:

Mântuirea și rugăciunea nu stau în vorbă”.